

Sprawozdanie z konferencji „Miłość w pedagogice – pedagogika w akcie twórczym”

14 czerwca 2018 roku w Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi, w Wydziale Zamiejscowym w Wodzisławiu Śląskim odbyła się konferencja naukowa pt. „Miłość w pedagogice – pedagogika w akcie twórczym”. Była to już IV edycja konferencji z cyklu „Rzeczywistość edukacyjna”. Konferencja została objęta patronatem honorowym przez prof. nadzw. dr hab. Joannę Satoła-Staškowiak, rektor Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi, jak również Towarzystwo Pedagogiki Filozoficznej im. B.F. Trentowskiego oraz czasopismo naukowe „Kultura i Wychowanie”. Konferencja zgromadziła niemal 40 uczonych z polskich, ale i z zagranicznych ośrodków akademickich. Celem konferencji była refleksja nad szeroko rozumianą wartością miłości w pedagogice.

Obrady konferencyjne zostały podzielona na trzy części. W części pierwszej, plenarnej głos zabrali: prof. zw. dr hab. Maria Szyszkowska z Uniwersytetu Warszawskiego – *Nadużywanie pojęcia miłości*, dr hab. Alina Rynio z Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II – *Cechy i oblicza miłości w nauczaniu św. Jana Pawła II i Benedykta XVI*, dr hab. Sławomir Sztobryn, prof. ATH z Akademii Techniczno-Humanistycznej w Bielsku-Białej – *Miłość – między pragnieniem a tabu*, dr hab. PhD. Andrej Rajszy, z Uniwersytetu w Trnawie na Słowacji – *Love as Absolute Challenge – Also for Education* oraz prof. dr Yevhen Kulyk z Uniwersytetu w Połtawie na Ukrainie – *Teachers of technology cultural training*.

W pozostałych dwóch częściach uczestnicy konferencji podejmowali m.in. następujące tematy: dr Małgorzata Miksza, Uniwersytet Łódzki – *Miłość jako wartość w pedagogice Marii Montessori*, dr Magdalena Parzyszek, Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II – *Od miłości oczarowania i rozczarowania do miłości dawania i otrzymywania*, dr Teresa Jemczura, Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Raci-

borzu – *Miłość jako prymarna dystynkcja personalizmu pedagogicznego*, dr Danuta Jurczyk, Akademia Humanistyczno-Ekonomiczna w Łodzi, Wydział Zamiejscowy w Wodzisławiu Śląskim – *Miłość a resocjalizacja*, dr Katarzyna Płoszaj, dr Wiesław Fikrek, Akademia Wychowania Fizycznego Józefa Piłsudskiego w Warszawie – *Edukacja olimpijska Pierre'a de Coubertina – pomiędzy bierną tolerancją a miłością aniołów*, dr Andrzej Sztylka, Towarzystwo Pedagogiki Filozoficznej im. B.F. Trentowskiego – *Humanistyczna idea miłości do tego, co ludzkie i jej pedagogiczne znaczenie*, dr Norbert Niestolik, Akademia Humanistyczno-Ekonomiczna w Łodzi, Wydział Zamiejscowy w Wodzisławiu Śląskim – *Irena Sendlerowa – miłość jako motyw działań człowieka*, dr Ivan Podmanický, Trnava University in Trnava – *Pedagogical Love and Prosociality in School Education of the Slovak Republic*, s. mgr Adria M. Bach CSFN, Instytut Zarządzania Wiedzą Sp. z o.o. Kraków – *Wychowanie integralne, czyli o wartościach i miłości* (w imieniu s. mgr A.M. Bach głos zabrał dr J. Krzysztofik), mgr Cecylia Mirela Nawrot, Ośrodek Doskonalenia i Kształcenia Ustawicznego PARTNER – *Czas optymizmu w życiu małego dziecka*, mgr Jowita Gromysz, Uniwersytet Wrocławski – *Po-stromantycy – uczniowie XIX wieku*, mgr Magdalena Szyszko, Ośrodek Edukacyjno-Lecznicy EGO, Jastrzębie-Zdrój – *Triangulacja miłości jako potrzeba dyskursów wielokrotnych* (w imieniu mgr M. Szyszko głos zabrał dr J. Krzysztofik), mgr Adriana Zawadzka, Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie – *Miłość jako inspiracja twórcza w pedagogice osób niepełnosprawnych*, dr Krzysztof Kamiński, Akademia Humanistyczno-Ekonomiczna w Łodzi – *Oligofilia (brak miłości) – jako zasadniczy deficyt wychowania*.

Zderzenie wielości prezentowanych ujęć i stanowisk spotkało się z ożywionym zainteresowaniem prelekcjami, ale również skutkowało licznymi dyskusjami, które pewnie nie miałyby końca gdyby nie stanowczość moderatorów poszczególnych sekcji, którzy zostali poproszeni przez organizatorów o przestrzeganie ram czasowych. Dyskusje przenosiły się wówczas do kularów.

Spotykając się z licznymi słowami uznania, które spływały pod naszym adresem jako pomysłodawców i organizatorów konferencji, wracaliśmy do treści, które zostały zawarte w komunikacie konferencyjnym, a których wagę uznano na omawianej konferencji. W innym aspekcie treści te stały się asumptem do inicjowania nowych naukowych i praktycznych poszukiwań w obszarze zarysowanym tematyką konferencji. W komunikacie zawarliśmy przekonanie, że pedagogika o tyle ma sens, o ile wyraża się akcie twórczym. Zaznaczaliśmy, że mglistość terminu „twórczość” warunkowana była i jest m.in. bogactwem wielowiekowej tradycji, mnogością ujęć czy w końcu różnorodnością założeń teoretycznych i metodologicznych. Wspólnym mianownikiem wieloznacznego, pojemnego terminu „twórczość” staje się zaś każdorazowo kreatywna aktywność, co pozostaje w zgodzie z przekonaniem W. Okonia, który pojmował ją jako „proces działania ludzkiego dający nowe i oryginalne wytwory oceniane w danym czasie jako społecznie wartościowe”. Podkreślaliśmy, że mając na uwadze specyfikę dyscypliny, jaką jest pedagogika, należy przyjąć, że działalność twórcza odnosi

się do najszlachetniejszego tworzywa, jakim jest człowiek, tworzywa, które domaga się urzeczywistnienia ze względu na dany cel. Przywoływana twórczość pedagogiczna miałyby na względzie określone „urzeczywistnienia” w kontekście określonych idei. **Największą z idei jest miłość, która domaga się praktycznych konkretyzacji, także kiedy poruszamy się w pedagogice.** Wyłaniająca się tutaj, ale nienowa przecież w tradycji zachodniej, relacja potencji i aktu (z łac. *actus* – działanie) gwarantuje realizację lub zakończenie założonej zmiany, gwarantuje sukces, który pożądanym jest również w RZECZYWISTOŚCI EDUKACYJNEJ.